

— Истинжт! повтори докторътъ съ явно очудваніе, като за какво?

— За състояніето ми въ здравіето.

— Искате да ся научите на кой съмь умъ за сложеніето ви, и за важността на болѣстьта ви ли?

— Ей, това искамъ.

— Да чујж ведѣжъ питаніята ви, ще ви отговорѣж.

— Първо, каква е болѣстьта ми?

— Мозъчна треска.

— Намѣрихъ ли ся въ опасность?

— Ей, намѣри ся.

— Ами еще въ опасность ли съмь?

Докторътъ ся подвои да каже.

Раулъ приповтори попитваніето си.

— Надѣж ся че не си, рече найпослѣ.

— Заклевамъ ви, каза му Раулъ, заклевамъ ви въ самото задълженіе, което прѣди малко взехте къмь мене... Присмыслѣте, господине, че твърдѣ много ми интересува да знаѣж на здраво, горѣ, долу, колко време животъ ми остава..... Безбройны важны въпроси що зависять отъ мене! Връскытѣ, които мя свързувать съ нѣкои голѣми на държаватѣ немогътъ да ся прѣкъснатъ внезапно. Съ една речъ животътъ ми не ми принадлежи нѣщо, и не можъ да умрѣ безъ да знаѣж това по-напрѣдъ.

Тѣзи причудливы думы и чудноватото спокойствіе на оногизи що гы казваше произведохъ връзъ докторътъ дълбоко впечатлѣніе.

Този человекъ, подума въ себе си, има доблественъ характеръ; ще каже че можъ да му говорѣж свободно, защото истината нѣма да го стресне.

— Чухте ли мя? рече Раулъ.

— Чини ми ся, отговори докторътъ, че мя питате да ли има еще опасность.